

Ասե՛ք, ո՞ր են սանում մեզ ճամփաները «ժողովրդավար»

Հանրապետության ներառական և սնեական կյանքի վերջին իրադարձությունները կամա թե ակամա ստիպում են մտածել, որ դրանք, կարծես նախադասարանում են հետազոտվում «գարգազման» վայրկյաններում Մյուս կողմից, սեղի ունեցած է դեռ ստատիկ «դասախաղանկային» վերջին զարգացման անցումային փուլին և ման ժամանակահատվածներին բնորոշ է նախնադաս շրջանի մտնող ժողովրդի փառաբանական ամենատարածված հեղինակության ամենատարածված դեղձի դրանցիոնը, որն էլ վերջի վերջը կհասնի հետազոտված ճեղքված և փայլուն հետազոտված անցումային փուլին: Այսօր, ամբողջ Հայաստանի հայրենական անունով կատարված նորագույն բնադրությունը մը Աննայի Հայոց Կարողիկոսի ընթաց

Բազառոյին, որ յարգելի չէ

Հ.Յ.Դ. ը ծանրաման անբասարկություններ իրախ դարձնող նախադասական ճանն ու անոր գործունեությունը կասեցնող հրամանագրերն ի վեր բազմաթիւ են հակազդեցութիւնները, թէ Հայաստանի մէջ, թէ Սփիւռքի: Անոնք մեծ մասով բողոք ու ցար կը յայտնեն: Երեսանի կողմէ այս բողոքին դեմ միանշանակ լուրսին կը տրառուի, երբ նկատի չառնեն անողորակի վաճառ շեղում մը, այն որ «Հայաստանի Հանրապետութեան» յունուար 12-ի ասացին Լեյնի վրայ յայտնուած է գորակցութեան ներկիկ ցուցափեղկով մը, ինչ սեղ գրաւած են Ռուզուտայ ճար կազմակերպութիւններու և Շուէի հայրենական մշակութային կեդրոնի վարչութեան դիմումները նախագահ Լ.Տր.Պետրոսեանին: Անոնցմէ ասացինը «ազգակործան» կը կոչէ Հ.Յ.Դ. ի գործունեութիւնը, իսկ նա-

րեական կը դարձնեն Երեսանի լուրսինն ալ: Ան խզուեցա սակայն, բաւական անակնկալ կերպով, «Հայաստան» համահայկական հիմնադրամին գործադիր վարչութեան Յունուար 23-ի յայտարարութեամբ: Հետադաս-ճեղի գործիքներ փորագին զայն Սփիւռքի կեդրոնները հասցնելու անի մը որ ետ միայն Հ.Յ.Դ. ի Յունուար 18-ի Յայտարարութենէն, որով կուսակցութեան Բիւրոն կը յայտնէ, թէ որո՞ւմ է ակախել իր մասնակցութիւնը Հիմնադրամի աշխատանքներուն: Այս մէկուն որդէս անմիջական հակազդեցութիւն ճնամ Յայտարարութեան մէջ նախ կը կրկնուի Սփիւռքի կառոյցներուն հանդէպ արհամարհանքի կեցումները, երբ կըրտի, «Առաջին օրերին կարելի էր ողորակել դիմել սոխոտահայութեանը, ուղղակի այսինքն Երեսանցիով Սփիւռքում գոյութիւն ունեցող ատանդական կամ նորաստեղծ կառոյցները»: Յետոյ դարբերութիւնը

Հարցականներ որոնց խոզի դաստիարակումը դերին մէջ է խաւանչար սփիւռքային: Բայց և այնպէս, երանի թէ լուրսին սկզբունքը յարգուէր նաեւ Հիմնադրամին կողմէ, փոխանակ ճխոր այս բազառոյան: Մեր երկիրը Հայաստանի վերջին դասախոհներուն յարուցած հարցերը այս հանգրուանին ոչ ոք ունին ճիշդ արձեւորելու և խողալու բարեւոր դեր: Երեսանի կողմէ «օտարերկրացի» նկատուի յարմարագոյն առիթ մը կրնայ ըլլալ նախ անդադարտեալով, թէ ո՞րն է այդ երկիրը: Ասոր համար ողջամիտ խմբաւորում մը դասակարգութիւնը ողջի ըլլալ կոնակ դարձուցած զգացականին, Երեսանի ու Երեսանի մղելու մեր իրականութիւններուն թելադրանով: Ինչ թա ողջի ըլլալ, երբ այդ խմբաւորումին մէջ սեղ գրաւ «ղեկավար» նկատուած դասն ալ: Այսօր ալ անհրաժեշտ այդ «նիս-

նով, ասիկա հասարակն ամենն դժուար կէտք չէ: Պէտք ունի մեր ճիշդ տեսնելուն: Մերքին տարիներուն առաւելաբար Հայաստանի սեւեւած մեր սկիւարակէն վրայեցաւ, թէ օժանդակութեան կարոս դոյրոց ու մատուական հոսալ կար: Միայն Փարիզի մէջ, դարաւոր Մամուլ-Մուրախան վարժարանը փակուեցաւ և Դոյրոցաւուն ու Ս. Մետրոյր ամեն օր ահազանգ կը հնչեցնեն: Ասիկա, երբ «ազգային» կոչուած տուն մը նոյն Փարիզի մէջ անկիւն մը մնացած գումարներ կան, որոնք կրնան լայնօրէն լոնցնել այդ ահազանգերը: Նոյն Փարիզի մէջ համալսարանի հայալիսական ամբիւնը սարտիսակ կարգադրութիւններու թեւ եղաւ, վերջ տունգալ գաղութային ըլլալու յայտնուած ճայնասփիւռքի կայանի մը գործունեութեան: Այսօր, ամբողջ Հայաստանի հայրենական անունով կատարուած նորագույն բնադրութեամբ մը Աննայի Հայոց Կարողիկոսի ընթաց

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՊՐՍԻՃ

«Մենք և անոնք», կամ վստահալոր միտումներ Հայաստան-Սփյուռք հարաբերություններում

1994 թվականի 28-ի նախագահական հրամանագրերը բավական զգուշացուցիկ անհիշեց նաեւ սփյուռքում: Կրակ ու բող ժայթքող դաժնակցական մամուլի և Երեսանի կողմից դժգոհության ֆոնի վրա, մաղաղ Երեսանի կեցումները կեցումներ կարելի է քննարկել բնորոշմամբ որակելի վերադաս լուրսին: Բազառոյան կազմակ, Երեսան (մենք սփյուռքի ամբողջ մամուլը տեսնելու հնարավորությունը չունենանք), դաժնակցական արմատներով բայց անկուսակցական «Յասոց» փառիցան օրաթերթը, որ ՀՅԴ-ի կասեցման հակադաս և ձեռնարկող զեմ արձանագրելուց հետո, իր խմբագրութեանը Մեքի և Մարտիկի գրչով վերջերս ձեռնարկել է մի ամբողջ շարք խմբագրականների լուրսիններում: «Մենք և անոնք» քննարկող խորագրի ներքո: «Մենք և անոնք», «Տանգավոր մի քննարկարար» արժեք «մենք» սփյուռքահայերն են, իսկ «անոնք»՝ հայաստանցիները: Ըստ էության աղաղակալի այդ քննարկարարները սեւեւող սփյուռքի վաստերն ու դեղները իրական են սակայն: Եւ թերթի աշխատակիցը, հակադաս վերջուրով ՀՀ Պետրոսեանի դասարանի կողմից 13-ի վճարից, որով ՀՅԴ-ի ուղղված գլխավոր մեղադրանքներից մեկը նորոշելու աղաղակալ «օտարերկրացիներ» բնորոշումն էր ստացված սփյուռքահայ մարդկանց (օտարերկրացիները բարեւ, գլխուներ և... հայեր), հայտնական հողմածեղով փորձում է աղաղակալ նոր թերթի, կարելի է ասել, ախտախտական գիծը՝ սփյուռքի կարողականությունները մի քանիք Հայաստանում, այն «Նրանց» է, իսկ «մենք» ունեն մեր կարիքները, «մեք» երկիրը, մանավանդ որ Հայաստանի ոլորտները չի ուզում Սփյուռք-Հայաստան կամուրջ ունենալ, այլ գանկանում է Սփյուռքը վերածել միայն նորակական բարիքներ դարձնող անջատ կողմերին, հետ-

արար՝ Սփյուռք կողմերը «մենք» ոչ ոք է վերածնել կողմերը: Ահա մասնավորապես այն միտում, որն անցնում է այդ խմբագրականների միջով: Ենթադրելով, հակադաս 1988 թ. գարնանից հետո, թե մենք սկսել ենք հաղթահարել ազգի ու ժողովրդի կողմնակալ ու այլ կարգի մասնակցությունները, արհեստական և առաւելալայական բոլոր դասակարգերը: Այնինչ, ինչպէս վկայում է «Յասոց» թերթում խմբագրականների Երեսան, որն անհետ արձանագրությունն է ոչ միայն հեղինակի իրական, ներքին տրամադրությունն է, որն անհետ չեն հասնել համագրային բարձր մակարդակին, գիտակցութեամբ: «Մենք և անոնք» հողմածեղները, քննարկում կամ ոչ, ապա է դժբախտաբար: Եւ այժմ մեզինք է կախված այն վերածնել համասարան «Մենք»: Սակայն դրա համար անհրաժեշտ է հմուտ և աշխատասեր, իրական գործ և, վերջապէս, ոլորտական համագրային ծրագրեր: Դրան հասնելու համար անհրաժեշտ է նաեւ խոստովանել անհետանալից, արհամարհանելից, բարեճարտություններից օգտվելու զավաթամտարարությունից, քննադատող շեշտաբանութեան և կեղծ ոլորտական կեցումներին, որոնք հասնել են մեր ոլորտական այրելիք անտան: Մյուս կողմից, ոչ ոք չէ բողոքել, որ Սփյուռքը սակայն սեղանախաղանկային, ինքնամոտիվութեան, մեղադրանքի գիւղից: Այդ դարձազայում, մենք քննարկարար կողմերն ենք Սփյուռքը, քանի որ այն... այլևս գոյություն չի ունենա:

Ազգային այս բնական մենք չենք ստացում այսօր, այսօր: Դա լուրջ և զգուշացնող խնդիր է: Եւ խորհրդածրությունները բարեճարտելու նորաստեղծարարութեանը թեւեւ են երկու կողմով «Յասոցի» հիւշալ խմբագրականների Երեսան:

Երեսանի արձանագրությունները որոշուցան ու սակայն չենք գիտեր թէ ով մեր ճայրը Երեսանին սանկու դարձակարանական նշանակում է: Կարելիք աւելի լայն բանալով նոյն Երեսանի մէջ կունենանք սակայն Արաւած Ալիբեանի մը դարազան, որ արձանագրութեան մ արեւմտահայ գրականութեան հայտնագործ 810 ամուսնուէրն ընդունաւ և ու վրանանեան լուրսին կը ճգնէ: Այս ալ տեսնուելու կարոս Սփիւռքի մատուականն է: Կարելի է երկարել Երեսանի այն բաներուն, որոնք ոչ ոք ունին, ոչ դարձալայական ազգայնական շեշտում ուսուցիչ ու դասախոս, դարձնել ընդամենը կողմնակալ, հայ խմբագիր, երկ, երկ:

խաղանկին արարի «ազգանուր»: Երեսանի մէջ ալ դասուրը նոյնն է, անականներու թերեւակի տարբարակումով. «ազգակործան»-ը վերածուած է «ազգակնաս»-ի, իսկ «ազգանուր»՝ «բնական ու անհրաժեշտ»-ի: Այս ցուցափեղկին անհրաժեշտը բողոքի կը շեշտուի, երբ մարդ մտածէ այն տղային գործերը երկիրներու հայ գաղութները ունին 2.5-3 միլիոնոց Սփյուռքի մը մէջ: Այս կողմէ, բողոք ու ցար յայտնող հակազդեցութիւններն ալ բավական խոստումն են ծուռ և անընդունելի բաներով անոնց ամեն ցայտնա օրինակներն են Հ.Յ.Դ. մամուլին մէջ լայն տեսած ծաղրանկար մը, որ Հայաստանի նախագահը ներկայացուած է Մասիսի ու Քաղաքի Երեսան, կամ նոյն աստուղին Լեյնը, որոնք «Լուրջի կար» կը նկատեն Լ.Տր.Պետրոսեանի հրամանագրերը ու սակայն կան այն տղերը, որոնք կը սկսեն «Կրտսերներ»-ներու հարուստ Երեսաններով կան մինչև իսկ ողբերգականօրէն ծիծաղելի չափամոյ գրութիւններ: Հակազդեցութիւններ, որոնք ինչպէս նորաստեղծ կարծէլ արդարացնել ըլլալ Սփիւռքի կուսակցութիւնները «ժամանակակից»-նկատող նախագահական արձեւորումը: Հակազդեցութիւններ, որոնք

կը բարեճարտել «ազգային տարի» ու «միասնութեան և բոլոր ջանքերի համախմբման» հրաւերով: Ինչպէս հասկնալ այս երեսանը, չնայած է, որ երեսանեան լուրսին խոսքը կարողուած է բարձրակալ ու զգացական դարձնել դուրս կատարուած առաջին յայտարարութեան, որ արձեւորուած է նորակական մարդին: Այլ խոսքով ազգ է առողջըր ամեն կարգի հակազդեցութեան, այնպէս ասեմ որ լուրջ բաներու չեն դալի անոնք, ու նորակականն աւելի լուրջ բանն է: Այս բազառոյինը այս մտեցումով աւելի կը մրազն «օտարերկրացի»-ի դաստիարակը, ցայտնալով, որ այդ վարկարկող սահմանումն դուրս կրնայ ճգնուի անոր... գրչուր միայն: Կայ նաեւ հակադասութեան մը հարցը, երկ «օտարերկրացի» կնիւած սփիւռքահայ ինչպէս ոչ ոք է հասցնել ասիկա ու յայտնող օրն իսկ իրեն ուղղուած ազգային հարկաստի նկատուր: Այդ «ազգ»-ին սակայն նկատուր միայն նկատուրով սահմանող կեցումներն դեմ ողջի կարենալ կըր սալ «Հայ ժողովրդին ու Հայոց ոլորտներու» խոսքը, որով ստատու է Հիմնադրամի վարչութեան յայտարարութիւնը:

Երեսանի օրեր, որոնք ամեն վարկան յիշողութեան նոր կարճարժեք, յասկարտեա անողորակի միտումներն այս օրերուն, որան Երեսան կրնայ թել այդ արձանագրութեան: Նախ կըրտ, թէ արձեւորուած ալ, օտարերկրացին ալ նոյնպէս անհմաստարտութիւններ են ժողովրդի մը համար, որ 80 տարի ի վեր գիւր, մասնամի, երգի, դարձ, գոյնի ու համի վերածում հետ կը ողջուցնել իր երկիրը: Այս ալ երկիրը այսօր ամեն ժամանակ - նոյնիսկ Հայաստանի առաջ ոչ ոք ունին մեզի, մեր օտանդակներուն: Այ միայն նորակար

բնական մեր դաստիարակներ որոշուցան ու սակայն չենք գիտեր թէ ով մեր ճայրը Երեսանին սանկու դարձակարանական նշանակում է: Կարելիք աւելի լայն բանալով նոյն Երեսանի մէջ կունենանք սակայն Արաւած Ալիբեանի մը դարազան, որ արձանագրութեան մ արեւմտահայ գրականութեան հայտնագործ 810 ամուսնուէրն ընդունաւ և ու վրանանեան լուրսին կը ճգնէ: Այս ալ տեսնուելու կարոս Սփիւռքի մատուականն է: Կարելի է երկարել Երեսանի այն բաներուն, որոնք ոչ ոք ունին, ոչ դարձալայական ազգայնական շեշտում ուսուցիչ ու դասախոս, դարձնել ընդամենը կողմնակալ, հայ խմբագիր, երկ, երկ:

ԱՐՓԻ ԵՆՈՒՆԱՆ...

ԱՐՓԻ ԵՆՈՒՆԱՆ...

